

van het Curatorium, thans bestaande uit achttien leden — één van elk onzer Classes. Gesteund door een „finance committee“.

Wij houden er niet van om met sommen gelds een soort „show“ of vertoon te maken. Omdat de toestanden en geldswaarden in Amerika — met Nederland vergeleken — zooveel verschillen. Alleen noteeren wij dat het „budget“ voor het volgende jaar werd vastgesteld op \$ 127.580.00. Daarvan wordt \$ 94.410 berekend op salarissen voor het College en Seminarie faculteit — tezamen omtrent dertig mannen broeders, behalve een „dean“ voor de vrouwelijke studenten, een bibliothecaresse, en een directeur voor „athletics“ — de laatste belast met allerlei gymnastische oefeningen.

Als een nieuwe leerkracht komt a.s. jaar de heer Henry Zijlstra, die reeds vroeger onderwijs gaf in de Engelsche literatuur, thans te Harvard studeert, om den doctorsgraad te erlangen en — verleden jaar heel wat tijd wijdde aan de vertaling in 't Engelsch van Dr K. Schilder's driedeelig werk over het Lijden des Heilands.

We hebben echter genoeg opgeteekend over Calvin College en Seminarie. En zullen nu nog enkele regels wijden aan een zaak waarin de Gereformeerde Kerken in Nederland en de Christian Reformed Church als twee „partners“ bezig zijn sedert jaren — n.l. Zuid-Amerika.

Het „Jaarboek“ der Geref. Kerken geeft allerlei cijfers omtrent „Classis Buenos Aires“ en de kerken die deze classis uitmaken, n.l. Buenos Aires, Tres Arroyos, Chubut, alle drie in Argentinië, en Garembehy, in Brazilië. Voor de twee laatstgenoemde kerken „leenden“ onze Amerikaansche kerken twee jeugdige predikanten, n.l. Ds I. Potts, die Tres Arroyos dient, zijn salaris betalend, en Ds W. Muller, die sedert enkele jaren Garembehy dient. Ook zijn salaris wordt door onze kerk betaald. Tenminste in den eersten tijd was dit het geval. Gaandeweg wordt dit op genoemde plaatsen beter. Ds A. C. Sonneveldt dient sedert jaren de gemeenten Buenos Aires en Chubut. Elk jaar arbeidt deze veteraan te midden van het Gereformeerde volk te Chubut, in het verre zuiden, in het z.g.n. Patagonië. Het is deze Chubut-kolonie, die oorspronkelijk gevestigd werd door Zuid-Afrikaanders, ongewillig om te wonen onder de Britsche vlag. Velen hunner gingen en gaan terug naar Zuid-Afrika. Ook sommigen van de kerk door Ds Sonneveldt bediend.

Er werd geklaagd dat de jeugd van Chubut heel wat afweek van de Verbondspaden. Die klacht werd geuit door Ds D. Postma, die een paar jaar geleden de Kolonie bezocht. Onze kerk sprak de gedachte uit, dat Zuid-Afrika behoort te zorgen dat Chubut een leeraar bekwaam. Zoodat b.v. Ds Sonneveldt zich kon bepalen in zijn arbeid tot Argentinië's hoofdstad, en het „Kerkblad“ door hem geredigeerd — een arbeidsveld dat behoefte heeft aan regelde „full time“ verzorging. Tot hiertoe kwam daar helaas nog niets van, helaas. Tevens meende Ds Sonneveldt dat Ds Postma den toestand te Chubut te donker had gekleurd. Ook werd onzerzijds de gedachte uitgesproken dat het goed zou zijn voor de broeders Potts en Muller, om classisbeurten te vervullen te Chubut. Tot verandering van klimaat, omgeving enz.

Kort en goed — het besluit der Synode was, dat schrijver dezes, die voorzitter is onzer Commissie voor Zuid-Amerika, a.s. najaar zal confereren met de deputaten voor diezelfde zaak in het land der Vaders. Dit diene dezen waarden broeders voorloopig als mededeeling, dat we met hen hopen te beraadslagen omtrent de belangen van onze Gereformeerde broeders en zusters onder het „Zuidelijk kruis“ van hun sterrenhemel — en nog steeds, door genade, trouw aan het Evangelie des kruises.

HENRY BEETS.

Grand Rapids, Mich., 21 Juni 1939.

STEMMEN UIT ONZE KERKEN

Eenige kanteekeningen bij het „Rapport inzake tucht over doopleden“.

I.

Er ware heel wat over de positie van „doopleden“ in onze kerken te zeggen. De beschouwing over hun positie raakt de beschouwing van heel ons kerkelijk instituut. Ik heb gewacht om eerst anderen, met name hen die over een eigen blad beschikken hun gevoelen over dit rapport te doen uitspreken. Nu zit ik midden in de drukte verbonden aan afscheid nemen en verhuizen en kan daardoor niet een uitvoerige bespreking aan dit rapport wijden — hoe zeer het dit verdient, maar ik wil toch alere de synode zamenkomt eenige kanteekeningen bij dit rapport maken. Ik laat ze hier volgen.

Daar is gewis veel in het rapport waar we het allen hartelijk mee eens zijn. Als b.v. dat de doopleden tot de kerk behoren, zij zijn daarin door den Doop mee opgenomen, over hen moet dies ook tucht geëoefend worden, hetzij indirect door de ouders, of direct door onderwijzing en vermaning der kerk, veel en velerlei, lang en geduldig. Maar waar ik hier op wijzen wil is de uiteindelijke „excommunicatie“, ja dan een,

en hoe. Bijzonder over wat te doen met meelevende volwassen doopleden, onbesproken van wandel, maar niet komende tot het doen van belijdenis, ook na lang vermaan.

Ik wijs op het volgende.

1. Het „ontstellende“, zooals het in de kerkelijke pers genoemd werd. Mannen als Rutgers en Bavinck, „mannen van de schouder en opwaarts groter dan wij“ als eveneens in de kerkelijke pers gezegd werd, zouden van onjuiste opvattingen uitgegaan zijn, en een verkeerde basis aan het rapport in 1896 door de kerken aangenomen, gelegd hebben. Het besluit toen genomen zou op een onjuiste basis rusten en dies onhoudbaar zijn. Inderdaad, dit is wel „ontstellend“. Niet enkel wat die mannen betreft, maar tucht over doopleden, naar dat rapport sinds 1896 uitgeoefend, zou dan in sommige gevallen op onjuiste wijze uitgeoefend zijn.

De mogelijkheid, ja de waarschijnlijkheid, bestaat dat zooveel ons aangaat, menschen buiten het koninkrijk Gods gesteld zijn, die naar het oordeel van dit rapport daar niet buiten gesteld hadden behooren te worden. Inderdaad „ontstellend“. Hier mag wel met groote voorzichtigheid geoordeeld worden. En de zaak van alle kanten bezien worden. Er zit te veel aan vast! En dan neem ik het voor het rapport van 1896, wat zijn hoofdstrekking en hoofdgronden betreft, op.

Ik wijs op den eersten grond waarin Rutgers en Bavinck zich, volgens het huidig rapport, zouden vergist hebben.

Het huidig rapport wijst (p. 5, 6) op het besluit van de Dordtsche synode van 1578. Daarin ligt ook naar het getuigenis van het huidig rapport uitgesproken, dat als afvallige doopleden, na vermaan te zijn, hardnekkig blijven, „dan plaatsen zij zichzelf buiten het verbond Gods en zijn gemeente“. Volgens het rapport van Rutgers en Bavinck hield deze uitspraak der synode van 1578 ook in, dat volwassen doopleden die niet tot openbare belijdenis kwamen, ook al was het, dat zij niet tot openbare afval kwamen, niet meer behoorden tot de gemeente, dat zij wegens het achterwege blijven van „belijdenis en verbintenis“ moesten geacht worden afvallig te zijn geworden. Volgens het huidig rapport moet die interpretatie van het besluit van 1578 worden afgewezen, en verstaan, dat dit besluit zegt, dat alleen hardnekkige openbaar afvallige doopleden moesten beschouwd worden zonder excommunicatie buiten de gemeenschap der kerk komen te staan. Het huidig rapport is het eens met dat van 1896, dat in dit besluit staat dat kerkelijke excommunicatie slechts kan toegepast worden op degenen, die na belijdenis en verbintenis tot het H. Avondmaal zijn toegelaten (t.a.p.). Nu, dit is m.i. de hoofdzak van wat Rutgers en Bavinck willen beweren. Dit besluit van 1578 spreekt — ik geef het de rapporteurs van het huidig rapport toe — alleen van openbaar afvalligen. Maar het zegt toch, dat doopleden niet geëxcommuniceerd kunnen worden. Zij plaatsen zich in sommige gevallen zelfs buiten het verbond. Iets dat door het huidig rapport als het gevoelen der Geref. Kerken van 1578 erkend wordt t.a.p. Dat is al een heel voornaam ding uit het rapport Rutgers-Bavinck. We laten de kwestie in het midden of onder „openbaar afvalligen“ alleen doopleden met een goddeloos leven kunnen verstaan worden, of ook volwassen meelevende onbesproken van wandel zijnde doopleden, die niet tot het doen van belijdenis komen.

Waar ik hier op wijzen wil is op dat daareven genoemd punt: kunnen doopleden in den eigenlijken en gewonen zin ge-excommuniceerd worden? Dat beteekent: Excommuniceert de Kerk kinderen? Want de kerkelijke status van doopleden is die van kinderen. Van onvolwassenen. Dat is der doopleden staat, de kinder-staat (kinderen in het verstand als idioten en krankzinnigen, al zijn ze volwassen, inbegrepen). En dan zegt het genoemde besluit van 1578 „neen, de kerk excommuniceert geen kinderen“.

Dat zegt ook de tweede grond van het rapport Rutgers-Bavinck. Dat wijst er op dat Voetius de „volwassen onvolwassenen“ houdt voor „incomplete“ leden der Kerk.

„Daarmee is — zoo gaat het huidig rapport voort — de grondslag weggenomen van geheel de verstrekkende redenering in 't rapport van 1896, in Voetius' beschouwing naast incomplete leden „blijkbaar geen plaats is voor een derde soort, die bestaan zou uit „volwassen onvolwassenen“, zoodat dus de gedoopte kinderen die niet tot belijdenis kwamen, geacht worden hun aanvankelijk lidmaatschap te hebben verloren“. „Voetius zegt nergens, dat voor zulke volwassene gedoopten (die niet tot belijdenis-doen komen, v. l.) het incomplete lidmaatschap als vanzelf vervalt“. Over het niet-spreken van Voetius over zulk een vervallen van het lidmaatschap zoo aanstonds. Hier alleen dit. Ik kan de juistheid der redenering van het huidig rapport noch het gewettigde der conclusie inzien. Integendeel, dat „incomplete leden“ is geheel in de lijn van de synode van 1578. De doopleden zijn „incomplete“ leden. Kerkelijk: Onvolwassen kinderen. Heel lang geduld, onderwijs, vermaan, maar eenmaal moet dat incomplete lid, als de jaren van compleet leven daar zijn, toch — zal het een levend lid zijn — tot compleetheid komen. Anders blijft het uit het niet tot compleetheid komen, dat het een dood kind-lid is. Denk aan Kuyper's beeld van het zaad in den akker, dat, als de lente voorbij is en de zomer daar is en niets op den akker openbaar wordt. Het huidig rapport aanvaardt deze term van Voetius van „incomplete“ leden. Het wil dien term zelfs in ons kerkelijk spraakgebruik opgenomen hebben. Zie de voorgestelde afkondigingen p. 55 en verv. Dan moet het rapport ook de consequentie aanvaarden.

Deze is twee-erlei. Ten eerste dat doop-leden door hun zondig gedrag zich zeiven uitsluiten; en ten tweede dat „incomplete“ blijven — terwijl reeds lang de jaren van compleet lid te moeten zijn gekomen

zijn — en men daar dikwijls op gewezen is — en de kerk alle moeite daar voor gedaan heeft, — een reden is, en moet zijn, van zich zelf uit te sluiten. Anders gaat men voor zulke volwassene meelevende doopleden, die niet tot het doen van belijdenis des geloofs komen, een aparte positie, een derden status, in ons kerkelijk leven scheppen. En dit, vrees ik, zal de vrucht van het huidig rapport zijn. Ook al zoekt men het met vermaningen te voorkomen. Zie maar verder op.

J. VAN LONKHUYZEN.

Een korte gedachtenwisseling over cijfers en feiten.

Naar aanleiding van mijn artikel „Op weg naar een kerkelijke statistiek“, voorkomende in het nummer van 31 December 1938, ontvang ik eenige brieven van enkele lezers van dit blad. Ik ben daarvoor zeer erkentelijk en gaarne maak ik gebruik van de gelegenheid, mij door de redactie van dit orgaan geboden, nog enkele opmerkingen te maken.

Wij moeten, zeide ik, zien te komen tot een tabelarisch overzicht, dat jaarlijks kan worden gepubliceerd en waarvan elk lid onzer kerken behoorlijk kennis kan nemen. Immers tot het rechte gebed dat God aange-naam is behoort ook dat wij „onzen nood en ellendigheid recht en grondig leeren kennen“. Een nauwkeurig bijgehouden tabelarisch overzicht, doet dien nood onzen eigen kerkmenschen veel beter kennen — althans van een bepaalde zijde — dan de wel wat simpele gegevens van ons overigens voortreffelijk Jaarboek. En waar de nood wordt gekend, kan niet alleen het rechte gebed, geboden, maar ook de rechte daad gedaan worden.

Nu moet al aanstonds worden opgemerkt, dat men goed moet onderscheiden tusschen een statistisch overzicht van een plaatselijke kerk en een tabelarisch overzicht, dat de cijfers geeft van alle kerken saam. Ons was het in ons artikel juist om dat laatste te doen. Niet alsof de statistiek der plaatselijke kerken van belang ware onthult. Integendeel — nog noodiger dan een generaal overzicht is dat iedere kerk afzonderlijk kennis neme van haar bijzondere vreugden en noden. Maar men begrijpt, dat een tabelarisch overzicht, gelijk dat door ons wordt voorgestaan, onmogelijk die volledigheid zich kan veroorloven als één overzicht van een plaatselijke kerk. Wat dit laatste aangaat kan bijvoorbeeld — gelijk reeds eerder is geschied — worden gewezen op de uitnemende werkzaamheden die de heer G. J. van de Poll als administrateur van de Gereformeerde Kerk te Utrecht verricht. Het is hoogst gewenscht, dat elke plaatselijke kerk op zoodanige wijze registreere hetgeen binnen haar kerkmuren plaats heeft. En ook is het mogelijk dat alle gegevens van de kerken op een centraal kerkelijk bureau worden opgenomen. Maar wil men een publicatie van alle kerken, dan moet men om redenen van overzichtelijkheid, plaatsruimte en kosten anders te werk gaan.

Reeds in het begin van het jaar 1938 hebben de uitgevers van ons blad en schrijver dezes uitvoerig geconfereneerd en tenslotte ook geconfereneerd over de mogelijkheid een kerkelijke statistiek, natuurlijk met de toestemming der redactie, op te nemen in ons Jaarboek. Van de wenschelijkheid, ja zelfs van de noodzakelijkheid, daarvan waren beiden overtuigd. Tot uitvoering van dit voornemen kwam het echter tot beider leedwezen niet. Economische motieven moesten helaas ook hier den doorslag geven. Men bedenke — wat ook schrijver dezes vóór zijn conferentie met den uitgever onbekend was — dat een tabelarisch overzicht welhaast het duurste netwerk is dat er bestaat. Daarbenooven eischt het verzorgen en bewerken van zulke tabellen een zeer uitvoerige en kostbare administratie. En zelfs bij een bescheiden vergoeding voor den bewerker, die zooveel tijd hieraan zal hebben te besteden, is de uitgave van zulk een statistiek door particulieren niet mogelijk. Het is niet meer dan billijk, dat in zulk een geval de gezamenlijke kerken betalen voor hun gemeenschappelijke belangen. Het is niet één particuliere broeder, maar alle kerken samen die deze zaak zullen hebben te bekostigen. En als alle kerken bijdragen in de kosten — het behoort niet eens veel te zijn — is de uitgave van een tabelarisch overzicht een vervulbare wensch.

Eén der brieven-schrijvers vraagt ons waarom we in onze tabellen ook niet de doopleden gespecificeerd hebben in de twee geslachten: „mannelijk en vrouwelijk“.

Waar wij aldus hadden geteekend:

Tabel 1.

GEMEENTE	Dooplid	Belijdend lid		Totaal
		M.	Vr.	
Haarlem	134	80	129	343

stelt deze lezer het volgende voor:

Tabel 2.

Ingekomen met attestatie van 1 Januari—31 December 1937.					
GEMEENTE	Dooplid		Belijdend lid		Totaal
	M.	Vr.	M.	Vr.	
Haarlem	70	64	80	129	343

We brachten nu een willekeurige splitsing in de cijfers der doopleden. Op zichzelf bevat dit voorstel veel aanlokkelijke. Maar bij de samenstelling van onze proeftabel hebben we opzettelijk deze splitsing vermeden. We stelden ons immers voor een uitgave,

waarin ieder zou nemen. Dat kan nu door bovenberegeld vijf een met een and — toch eenig zou nu men moesten regi

lagekomen mt

Gemeente

Haarlem .

En dan wo 43 cm. En d de enorme k het gevolg z of elke pla en bescheide Natuurlijk

Een lezer vraag of we splitsen in t een andere behoorend, t tot geen kerl werden gedoo overwogen. W derde categori sonen, die w hooren, en al kerk begeere kolom hebbe arbeid tot o evangelisatie voorstel niet daarom het v

Toetreding o

Doopl. Belijder

M.

5 2

Stel dat he komen, en de streerd, dan afdeeling all kinderen wer dan zoowel c die, welke u gaande splits kerken niet v

De kolom , voor splitsin hen, die zich die breken m gaat dezen pe toezicht zij z hunner ontr voor hun ker op hun kerk is gebleven. Z we mede, dat worden same niet tot de G b. leden, die lijdende leder gesneden, d doopledenregi

Ons werd t aantal de voort“. Dit lijks bij het

De stand v regeven, zoo leden aangaa stand is uit den loop der aansluiting e deze statistiek meer waar n kosten deze g Met een ge bruik makend van dit blad, Men teekene papier, men artikel voorge op een stuk reeds een dul de kerkeraad opgehangen men voor z plaatsnaam e

HAARLE

1 Jan. '37—31 Jan. '38—31 Jan. '39—31 Jan. '40—31 enzovoort

vezen is — en de
ft, — een reden
f uit te slui-
volwassen men-
oen van belijdenis
itie, een derden
en. En dit, vrees
pport zijn. Ook al
voorkomen. Zie

LONKHUYZEN,

cijfers en feiten.

l „Op weg naar
omende in het
ontving ik eenige
lad. Ik ben daar-
ik gebruik van
van dit orgaan
maken.

ten tot een tabel-
orden gepubliceerd
oorlijk kennis kan
dat God aange-
nood en ellendig-
Een nauwkeurig
dien nood onzen
a — althans van
simpele gegevens
boek. En waar de
het rechte gebod
edaan worden.

merkt, dat men
i statistisch over-
een tabellarisch
le kerken saam-
t laatste te doen.
ijke kerken van
nóg noodiger dan
kerk afzonderlijk
gden en nooden.
h overzicht, gelijk
mogelijk die vol-
en overzicht van
ste aangaat kan
geschied — wor-
amheden die de
lstrateur van de
ht. Het is hoogst
k op zoodanige
kerkmuren plaats
le gegevens van
bureau worden
blicatie van alle
an overzicht-
kosten anders

8 hebben de uit-
uitvoerig gecor-
fereerd over de
natuurlijk met de
in ons Jaarboek.
de noodzakelijk-
l. Tot uitvoering
tot beider leed-
esten helaas ook
ke — wat ook
net den uitgever
h overzicht wel-
der bestaat
n bewerken van
kostbare admini-
goeding voor den
hebben te beste-
stiek door parti-
neer dan billijk,
e kerken betalen
Het is niet één
samen die deze
als alle kerken
t niet eens veel
larisch overzicht

s waarom we in
n gespecificeerd
„mannelijk en

waarin iedere kerk één langen regel in beslag
zou nemen. In ons model was die regel 28 cm. lang.
Dat kan natuurlijk wel bij een dergelijke publicatie.
Door bovenbedoelde verder gaande splitsing wordt de
regel vijf centimeter langer. Dat is — mede in verband
met een andere, belangrijkere verlenging, zie beneden
— toch eenigermate een bezwaar. En niet ten onrechte
zou nu menige lezer zeggen, dat we de gegevens aldus
moesten registreren:

Tabel 3.

Ingekomen met attestatie van 1 Januari—31 December 1937.

Gemeente	Dooplid		Totaal	Belijdend lid		Totaal	Totaal-Gener.
	M.	Vr.		M.	Vr.		
Haarlem	70	64	134	80	129	209	343

En dan wordt die regel 15 cm. langer, dus in totaal
43 cm. En dat is toch al te lang, afgedacht nog van
de enorme kostenverhoging, die hiervan onvermijdelijk
het gevolg zou zijn. Iets anders is natuurlijk de vraag
of elke plaatselijke kerk niet in haar archieven en
bescheiden deze splitsing behoort door te voeren.
Natuurlijk moet dat.

••

Een lezer uit de stad van ons voorbeeld stelt de
vraag of we de kolom „aansluitingen” niet moeten
splitsen in twee afdeelingen, n.l. één voor hen, die uit
een andere kerk, niet tot de Gereformeerde Kerken
behoorend, tot ons overkomen; en één voor hen, die
tot geen kerk behoorend, eventueel met hun kinderen,
worden gedoopt. De gedachte was door ons vroeger reeds
overwogen. We stelden haar ter zijde, omdat er nog een
derde categorie is onder de aansluitingen, n.l. die per-
sonen, die wel gedoopt zijn, maar tot geen kerk be-
hooren, en aldus de toelating tot de gemeenschap der
kerk begeren. De geachte criticus wil zoo gaarne één
kolom hebben voor degenen, die door evangelisatie-
arbeid tot ons komen. Maar gezien het feit, dat de
evangelisatie-arbeid ook gedoopten betreft, kan zijn
voorstel niet ten volle worden verworpen. We stellen
daarom het volgende voor:

Tabel 4.

Toetreding ongedoopten				Toetreding gedoopten				
Doopl.	Belijdend lid		Totaal	Doopl.	Belijdend lid		Totaal	Tot-Gener
	M.	Vr.			M.	Vr.		
5	2	3	10	4	3	2	9	19

Stel dat het eventuele tabellarisch overzicht er zal
komen, en de toetredingen aldus zullen worden geregi-
streerd, dan moet men dus bedenken, dat de eerste
afdeeling alleen die personen registreert, die met hun
kinderen werden gedoopt. De tweede afdeeling omvat
dan zoowel de gedoopte, die uit een andere kerk als
die, welke uit geen kerk tot ons komen. Een verder
gaande splitsing lijkt ons voor een overzicht van alle
kerken niet wenschelijk.

De kolom „onttrekkingen” is theoretisch ook vatbaar
voor splitsing. Natuurlijk is er onderscheid tusschen
hen, die zich naar een andere „kerk” begeven en hen,
die breken met allen godsdienst. Doch dit onderscheid
gaat dezen personen alleen aan. Niet de kerk, aan welke
toezicht zij zich onttrekken, en die van het moment
hunner onttrekking af niet meer verantwoordelijk is
voor hun kerkelijk lot en geen oog meer kan houden
op hun kerkelijk leven. Niemand weet waar Demas
is gebleven. Zonder verder hierover uit te wijden, deelen
we mede, dat o.i. onder de kolom onttrekkingen moeten
worden samengevat a. leden, die tot een andere kerk
niet tot de Gereformeerde Kerken behoorend overgingen,
b. leden, die op andere wijze zich onttrokken, c. be-
lijdende leden, die door den kerkelijken ban werden af-
gesneden, d. doopleden, die na tuchttoefening van het
doopledenregister werden afgevoerd.

••

Ons werd toegezonden: „Stand van het leden-
aantal der Gereformeerde Kerk van Zand-
voort”. Dit is een gestencind inlegblaadje, dat jaar-
lijks bij het „Weekbericht” dier kerk wordt ingevoegd.
De stand wordt in deze tabel zeer duidelijk aan-
gegeven, zoowel wat de doopleden als de belijdende
leden aangaat. Maar van het tot-stand-komen van dien
stand is uit deze tabel niets op te maken. D.w.z. over
den loop der kerkelijke bevolking, inkomst en vertrek,
aansluiting en onttrekking, doop en belijdenis, is in
deze statistiek niets te vinden. Dat is te betreuren, te-
meer waar men toch vrijwel met dezelfde moeite en
kosten deze gegevens kan inlassen.

Met een geringe wijziging kunnen onze kerken, ge-
bruik makend van het schema in het Oudejaarsnummer
van dit blad, dit aan eigen gebruik dienstbaar maken.
Men teekene daartoe dit schema op een groot stuk wit
papier, men bringe daarin desgewenscht de in dit
artikel voorgestelde wijziging aan, plakke dit vel papier
op een stuk karton en men heeft voor zijn eigen kerk
reeds een duidelijk tabellarisch overzicht, dat b.v. onder
de kerkeraadsleden kan circuleren of dat kan worden
opgehangen in één der lokaliteiten. Alleen verwissel
men voor zulk een plaatselijk overzicht den
plaatsnaam en het tijdvak, aldus:

Tabel 5.

HAARLEM		INGEKOMEN MET ATTESTATIE				
		Dooplid		Belijdend lid		Totaal
		M	Vr.	M.	Vr.	
1	Jan. '37—31 Dec. '37	70	64	80	129	343
1	Jan. '38—31 Dec. '38					
1	Jan. '39—31 Dec. '39					
1	Jan. '40—31 Dec. '40					
	c.z.z.o.v.o.o.r.t					

Op deze wijze kan men dus zonder eenige kosten en
met geringe moeite den gang van zaken gedurende 25
of 40 jaar aangeven. Vindt men deze specificatie te
uitgebreid of te onvolledig, dan kan men zijn gegevens
ook rubriceeren volgens het model van tabel 1 of
tabel 3.

••

Tenslotte nog iets over de statistiek, haar waarde en
haar waardeeloosheid. Sommigen hebben gezegd: over
het innerlijke leven zeggen deze cijfers zoo weinig. En
we stemmen onmiddellijk toe, dat de statistiek keurig
netjes, tot in de puntjes, verzorgd kan wezen, terwijl
er toch aan het kerkelijke leven iets of zelfs veel hapert.
Wij stemmen echter niet toe, dat deze cijfers geen inner-
lijke waarde hebben. De hypocrieten kan men er niet
uit aflezen. Maar 's Zondags in het kerkgebouw en aan
den disch des Verbonds kan men die evenmin ontdek-
ken. Doop — openbare belijdenis — onttrekkingen en
aansluitingen — zij allen zeggen in onze kerken
over het innerlijke leven dezer personen juist zooveel
als de kerk weten moet en beoordeelen kan. Ieder voelt
dat b.v. in het hervormd kerkgenootschap de zaken
er anders voor staan. Het lidmatenboek is er zeer dik,
en de cijfers van een eventuele statistiek bereiken
daar een enorme hoogte. Heeft niet Amsterdam de groot-
ste protestantsche gemeente van heel de wereld? Maar
de openbare belijdenis betreft in dit genootschap slechts
de „geest en hoofdzak” der confessie. M.a.w. in zulk
een genootschap zeggen cijfers niets. Maar in de kerk,
die het Woord bedient, en de heiligheid der sacra-
menten handhaaft, en die geen spitsvondigheden van
„geest en hoofdzak” op haar schuldenlijst plaatst,
in die kerk kunnen cijfers positief worden.

De wordende Kerk behoeft de registratie van haar
wording. Er groeit een volk, het volk, dat het geklank
kent. En die groei moet als het werk des Allerhoogsten
worden geregistreerd.

Maar de geworden Kerk, die niet meer groeien
kan, maar vol-groeid is, heeft geen statisticus meer
noodig. Cijfers kunnen daar niet meer spreken, de feiten
zelf zingen en jubelen er hoog boven uit: een schare,
die niemand tellen kan, lovende en prijzende
God. Hoe dierbaar zijn die wonderdaan. Zij zijn onmo-
gelijk na te gaan. Zou ik die tellen? 'k Zou veeleer 't getal
der korrelen zands bepalen.

's-Gravenhage.

A. M. LINDEBOOM.

„Voor de dooden doopen”.

De J. J. Bouwman (Almelo) schrijft in „Almelosche
Kerkbode”:

In Afl. 5 van jaargang XI van 't Geref. Theol.
Tijdschrift geeft De K. van Dijk een merkwaardige
verklaring van 1 Cor. 15:20: Anders wat zullen wij
doen, die voor de dooden gedoopt worden; indien de
dooden ganschelijk niet opgewekt worden, waarom
worden zij ook voor de dooden gedoopt.

Hij geeft van die tekst de volgende vrije vertaling:
Immers, die zich door den doop laten inlijven bij de
dooden, wat zullen zij voor baat daar bij hebben.
Want als er in het geheel geen dooden opgewekt
worden, wat geeft het, dat zij zich door den doop
daarbij laten voegen.

In Corintho zegt De van Dijk, waren er menschen,
die zeiden: dood is dood, er is geen leven na dit
leven, met den dood houdt alles op. De Christus is
niet opgestaan. Hij is dood. Verlorenen, dooden zijn
zij, die in Christus ontslapen zijn.

Door zich te laten doopen, wordt iemand overge-
bracht naar een bepaalde gemeenschap. Worden wij
gedoopt in den naam des Vaders en des Zoons en
des Heiligen Geestes, dan komen wij met Vader, Zoon
en Heiligen Geest in gemeenschap.

De doop, die in gemeenschap stelt met den Chris-
tus, brengt dus, als er toch geen opstanding der
dooden is, niet in gemeenschap met den levenden
Christus en met de levenden door Hem, maar met
den dooden Christus en met de dooden. Zij laten zich
in den doop bij de dooden inlijven. Zij behooren bij
de dooden.

Verder vraagt de Apostel: gij laat u doopen voor
de dooden, wat hebt gij er aan, dat gij u bij de
dooden laat inlijven, wat bereikt gij daarmee? Niets
natuurlijk. Het is dwaasheid. Zij hebben dan aan
hun doop niets.

De conclusies van den Apostel, waartoe hij de
loochenaars van de opstanding wij brengen, zijn deze:
Wij ontkennen de opstanding der dooden. Als wij
ons laten doopen, dan laten wij ons bij de dooden
inlijven. Daar bereiken wij niets mee. Onze looch-
ening van de opstanding moet ons ook brengen tot het
breken met den doop.

Uit de loochening van de opstanding volgt dus der-
halve niet alleen, dat de mensch nog in zijn zonden
is, dat de gestorvenen verloren zijn, maar ook dat het
onzin is zich te laten doopen.

Het geloof aan de opstanding uit de dooden is ook
onmisbaar voor een rechte waardeering van den
Heiligen Doop.

De Bouwman voegt hierna toe:

Het schijnt mij een prachtige verklaring te zijn.
Ook ik ben benieuwd wat anderen van deze ver-
klaring zullen zeggen.

Onderlinge verzekering etc.

De A. M. Boeijsing schrijft in „Haarlems Kerkblad”:

Ik opperde de vraag hoe Friesland Noord, dat
nimmer wilde mee doen aan het stelsel van onder-
linge samenwerking voor het jaarlijks verkrijgen van
de noodige emeritaatsgelden, er toe kan komen nu
in eens nog een heele stap verder te gaan door met
een levensverzekering in onderhandeling te treden.

Dr van Es antwoordt daar nu op in het „Kerk-
blad van Leeuwarden”:

„Wat tot overweging van den weg der verzekering
leidde, was behalve een schrijven van de Amster-
damsche Maatschappij voor Levensverzekering, een
daarvan geheel onafhankelijke wensch van een der
Noord-Friesche classes om een methode te zoeken,
waarbij een meer jaarlijksche stabiliteit in de uit-
gaven van artikel 13 kwam. Reeds in 1924 werd
ernstig over een andere methode nagedacht. En de
nu in Friesland Noord overwogen methode is geheel
in overeenstemming met de altijd door ons gehand-
haafde beginselen.”

Dit laatste bestreed ik juist.

Daarom had ik graag gewild dat Dr van Es die
overeenstemming maar niet slechts in een eenvoudig
zinnetje had geponeerd, doch meer nadrukkelijk en
uitvoerig had uiteengezet.

Nu zegt hij alleen, ter verklaring van de uitzonde-
ringspositie tot nu toe door Friesland Noord inge-
nomen:

„Dat we niet met de methode der andere synodale
ressorten accoord gingen, was onder andere omdat
we er een verkapte generale kas in zagen, en
we daarvan een stijging der uitgaven verwachten en
deze methode den grooteren en financieel sterkeren
kerken ten koste van de kleinere en financieel zwak-
kere ten goede kwam.”

Dat inzicht van „een verkapte generale kas” is
zeker onjuist gebleken.

En was er voorts inderdaad geen bezwaar, ont-
leend aan de „beginzelen” van Utrecht (1905)?

Want, nog eens, dan zou dit bezwaar thans zeker
op Friesland's eigen hoofd gaan neerkomen.

Over de kosten van een echte verzekering, gelijk
Friesland nu voor heeft, zegt Dr van Es:

„Dat de invoering van verzekering — dat wil zeg-
gen echte verzekering, niet maar een „dusgenaamde”
— groote financiële inspanning vereischt, is juist.
Doch niet omdat de verzekering op zich zelf zoo duur
is, gelijk De B. meent, maar omdat er een bijna 40-
jarige achterstand is in te halen.”

Ik wil Dr van Es niet ontmoedigen, doch mijn
herinnering zegt me, dat de classis Leiden (misschien
was het wel heel Zuid-Holland Noord) indertijd eens
bezig is geweest met een verzekeringsmaatschappij,
doch de te hooge kosten hebben die op niets doen
uitloopen.

Met belangstelling zal ik echter het verloop in
Friesland blijven volgen.

Moelijkheden van groote kerken.

In terugslag op een publicatie van ds Meima, die een
lijstje publiceerde van kerken, welke meer dan 1500
zielen aan één predikant ter bearbeiding lieten, en ter
verklaring van dit euvel schrijft ds Oussoren in „Zeeuw-
sche Kerkbode”:

Zoo denk ik in de eerste plaats aan de breede
zoom in iedere kerk van menschen, die niet mee-
leven. Censureeren kan men ze niet, want ze komen
nog ter kerk. Maar meevoelen, meeleven, meebidden,
dat doen ze niet. Is er in een kleine kerk een kleine
zoom, in grotere kerken is die zoom naar verhou-
ding in den regel veel grooter.

Daar is voorts de trek van velen van het
platteland naar de stad van diegenen, die
geen werk hebben. Het is bekend, hoe in de steden
de verzorging der werklozen meestal beter is dan in
de dorpen. Is het wonder, dat velen de stad prefe-
reeren. Maar wat is het gevolg? Dat de draagkracht
der stadskerken zwakker wordt in verhouding met
de dorpskerken. Feiten, die een kleine gemeente in
den regel niet kent.

Voorts is daar de omstandigheid, dat de fabri-
ken in de steden maken dat er zeer velen zijn,
die daar hun brood verdienen. Trouw meelevende
broeders en zusters. Maar in den regel is het ook
weer zóó, dat zulk een bevolking niet de meeste
draagkracht bezit. Men versta mij goed: ik weet, dat
zulk een bevolking meestal te prefereeren is boven
een bevolking met hooge hoeden en witte vesten. Maar
al doen die broeders en zusters wat ze moeten doen,
toch is hun kunnen beperkt.

Voorts is daar in de groote gemeenten een
kring die de kerk — nu ja — ziet als
levensfranje. Ze zouden wel kunnen steunen.
Maar och.... hun hart brandt niet van liefde voor
des Heeren dienst. Ze betalen hun eenmaal vast-
gestelde bijdrage en daaraan mag niemand tornen.
Al is zulk een bijdrage ook slechts een fractie van
hetgeen ze zouden moeten betalen, om geen diefstal
te plegen jegens de kerk, ze doen het niet. Daar-
mee uit.

Voorts schrijft ds Oussoren over den duurderen bouw-
grond, het duurder leven en het verschil in begroting
tusschen stadskerk en dorpskerk. In de dorpen is het
traktement een van de grootste posten, in de steden
slechts een gedeelte der totale begroting. De kerk van
Middelburg, aldus ds Oussoren, zou juist voor het be-
drag, dat zij opbrengt voor de Zending, een derden
dienaar des Woords kunnen beroepen. Overigens onder-
schrijft ds Oussoren den regel, dien ook ds Meima stelt:
voor één predikant niet meer dan 1000 zielen.

Verbond en verkiezing.

Dr S. U. Zuidema schrijft in „Kerkblad der Geref.
Kerken in Nederlandsch-Indië”:

Het is een droevig teeken van verval, wanneer men
lichtzinnig den doop toedient aan ieder, die in het
doophuis wordt ingedragen, hoe nauwgezet men dan
voorts nog oordeelen moge over den toegang tot het
Heilig Avondmaal.

Op dit punt heerscht in onze kerken hartroerende
eenstemmigheid. Andererzijds wordt de schriftuurlijke
grondgedachte, dat de geloovigen en hun zaad tot het
genadeverbond behooren, afgegrensd, maar nu naar

December 1937.

end lid	Totaal
Vr.	
129	343

December 1937.

end lid	Totaal
Vr.	
129	343

splitsing in de
vat dit voorstel
telling van onze
deze splitsing
or een uitgave